

Ποίηση

Δίστιχα

που αναφέρονται στον φτερωτό κόσμο
(Στυλιανού Πετάση, *Ο θρυλικός Πενταδάκτυλος*, Λευκωσία 2010)

Αδόνια δεκατέσσερα να πέψω στην αυλήν σου
να τζιελαδούν κάθε πρωϊν, να σπάσουν οι οχτροί σου.

Αδόνιν ετζιελάδησεν πά' στην πορτοκαλιάν σου
τζι' εγώ καταύτης τό 'πεψα να κάψει την καρκιάν σου.

Αυτοτζιηνάρα πλουμιστή χαρώ την ομορκιάν σου,
χαρώ τζιαι τα τσαλίμια σου τζιαι την παρπατησιάν σου.

Τέσσερις Τρικωμίτισσες πάσιν εις τες τζιηνάρες
σούζουνται τζιαι λυϊζουνται σαν τες αυτοτζιηνάρες.

Τριανταπέντε γερανοί τζι' εξηνταδκυό παπύρες,
τον νουν της τζεφαλούλας μου εσού μου τον επήρες.

Σαρανταπέντε γερανοί εγύραν τον λιμιόνα
τζι' ώσι να φέρουν τον γαμπρόν, η νύμφη ετζιοιλιοπόναν.

'Πό ούλλα πόσειι πάνω της τ' αμμάθκια της μ' αρέσαν
γιατ' ένι γερακόπλασμα τζι' έχουν αγάπην μέσα.

Μεν σου γελάσει το δουπίν για το σιελιδονάτζιν
αν δεν λαλήσει ο ζίζιρος έν νεν καλοτζιαιράτζιν.

Κατσικορώνα πλουμιστή, κάτσε με την τιμήν σου
πιάννω την ρότσαν 'πού χαμαί τζιαι λειώ την τζεφαλήν σου.

Εμαύρισα τζι' εγίνηκα σαν τον κολιόν τον μαύρον,
τζι' αν θέλεις το χαττίριν μου, μεν αγαπήσεις άλλον.

Σαν το παγώνιν εν έσειι, που σούζει τα φτερά του,
σιύβκει δωρεί τα πόδκια του τζιαι καύκετ' η καρκιά του.

Πώς την εκαρτερούσαμεν ετούτην την ημέραν,
Για να την στεφανώσουμεν την άσπρη περιστέραν.

Ο ουρανός, η θάλασσα, η γη, σύλλα τα μέρη
το μαρτυρούν πως σ' αγαπώ, άσπρον μου περιστέριν.

Περτίτζιν μου κακκαριστόν πό 'ναν κρεμμόν ως άλλον
εγιώ το ταίρι σου είμαι τζι' είντα γυρεύκεις άλλο.

Περτίτζιν εκακκάριζεν τζιαι πάει κουκκουφώντα
τζι' εννά την κάμω νάρκεται σ' αγκάλια μου βουρώντα.

Επήραν μας την πέρτικαν, την πενταπλουμισμένην
τζι' αφήκαν μας την γειτονιάν σαν χώρα κουρσεμένην.

Εν σου τό' πα πέρτικα μου, στον γιαλό μεν κατεβείς,
τζι' ο γιαλός έσειε φουρτούναν τζι' εν σ' αφήνει να λουθείς.

Αρνίν έφας, αρνήστης με, ρίφιν τζι' εμίσησές με
τζι' έφας περτίτζιν πλουμιστόν τζι' επολησμόνησές με.

Πάνω στον τζιεφαλάγκαδον κάδετα το σγαρτίλιν,
γλυτζιά γλυτζιά εν που τραουδά τζι' ακούεται ένα μίλι.

Πά' στες ψιντρές βασιλιτζιές σγαρτίλια τζιελαδούσιν,
ζωήν τζιαι χρόνια νά 'χουσιν όσοι εν που τ' ακούσιν.

Νά 'μουν πουλίν, να 'μουν στρουδίν νά 'μουν σιελιδονάτζιν
να πέτασα τζιαι νά 'κατσα εις της Τζιυρκάς τ' αυλάτζιν.

Εγιώ μοιάζω του τρουνιού εις την εμπιστοσύνην,
Πού χάσει τζιαι το ταίριν του γλυτζιίν νερό εν πίννει.

Σαν το τρυόνιν πού 'χασεν το ταίριν του να μείνεις,
να το δολώνεις το νερόν τζι' ύστερα να το πίννεις.